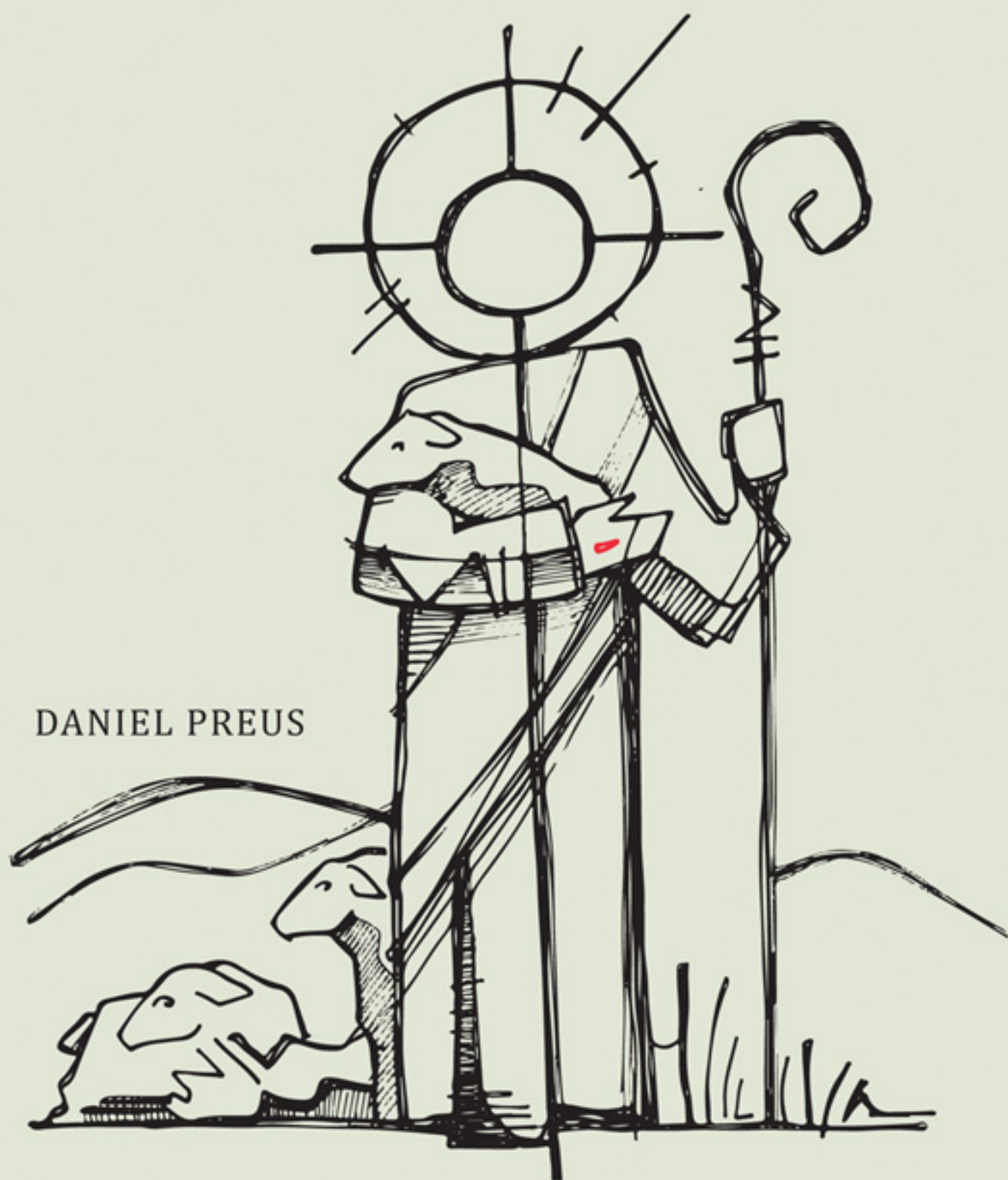

DERFOR ER JEG LUTHERSK

JESUS I CENTRUM

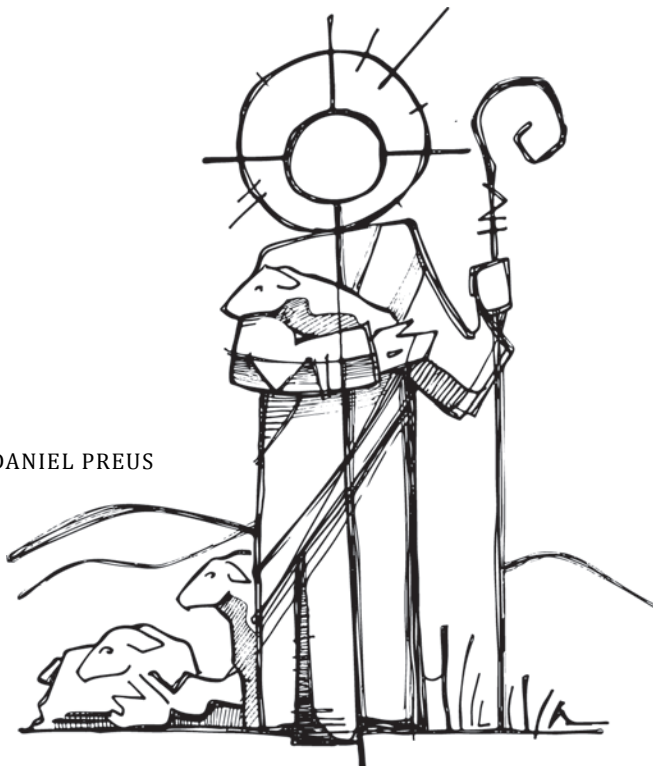

DANIEL PREUS

DERFOR ER JEG LUTHERSK

JESUS I CENTRUM

DANIEL PREUS

✓ CREDO i samarbejde med Logos

INDHOLD

Forord til den danske udgave	7
Oversætterens forord	11
Anvendte forkortelser	13
Indledning: Jesus i centrum	15
1. Jesu lille lam jeg er	20
2. Det handler om bjerge	28
3. Vi lever	78
4. Zions bjerg og korset	90
5. Zions bjerg og sakramenterne	107
6. Døbefont, prædikestol og alterbord	146
7. Vi skal leve evigt	153
8. Præsteembedet	164
9. Zion synger	177
Slutning: Herre, forbarm dig – hør vor bøn!	191
Den lille Katekismus	199
Katekismussalme	224

FORFATTERENS FORORD TIL DEN DANSKE UDGAVE

Mit første møde med dansk luthersk kristendom fik jeg som barn gennem Thomas Kingos salmer. Min far, som var luthersk præst, ledte hver aften familieandagter med sin kone og ti børn. Han læste en bibelhistorie og stillede sine børn spørgsmål til det, der var blevet læst. Vi fremsagde De ti Bud eller et andet stykke fra katekismen og bad Fadervor. Vi sang også altid en salme. I løbet af min barndom lærte jeg hundredvis af salmevers, som jeg stadig kan fremsige de fleste af i dag. Blandt mine og min families favoritter var Thomas Kingos salmer.

En af grundene til, at Kingos salmer var så tiltrækkende for min far, som også for mig nu, er, at de var så Kristo-centriske. De viser altid hen til Jesus og gør det sådan, at de åbenbarer hans gerning til frelse for syndere. Tag for eksempel salmen/verset: »Skriv dig, Jesus på mit hjerte« med afslutningen: »Denne indskrift på mig sæt: Jesus udaf Nazaret, den korsfæsted' er min ære og min salighed skal være.« En anden salme, »Som den gyldne sol frembryder«, fremhæver igen og igen det håb, vi har i Jesu opstandelse, fordi den foregriber og forudsiger vores egen opstandelse. Ikke så mærkeligt, at mine brødre og søstre og jeg med stor entusiasme

forenede os i at synge denne salme, da vi for nylig var samlet til min mors begravelse!

Der er skrevet mange bøger med henblik på at fremstille den kristne tro og den lutherske kirkes lære. Denne bog er ikke en af dem. Jeg håber tværtimod med siderne i denne lille udgivelse at vise, hvad der altid og alene er centrum i al kristen undervisning – Jesus Kristus og ham som korsfæstet. Uden Jesu fødsel, liv, lidelse, død og opstandelse ville kristendommen hverken være noget særligt eller nyttig for syndere, der lever under en retfærdig og mægtig Guds lov. Men i ham, i hans person og gerning, er Gud åbenbaret for os på en måde, som virkelig er enestående blandt verdens religioner. Gennem Jesus lærer vi Gud at kende som nådig. Han elsker os. Han frelser os. Han tilgiver os. Han hjælper os uafladeligt. Han antager os som sine børn og gør os til arvinger af et evigt rige – alt for Jesu skyld. For at dette livsforandrende budskab kan komme til orde har jeg gjort mit yderste for at begrænse mig til at påvise denne enkle og dybe sandhed: Jesus står i centrum af alt, hvad der er sandt kristent. Hvis denne opgave er lykkedes for mig, er det også lykkedes for mig at begrunde titlen: *Derfor er jeg luthersk!*

Det passer sig at stille skarpt på Jesu person og frelsende gerning i forordet til en bog med undertitlen »Jesus i centrum.« I et år, hvor vi fejrer 500-året for Reformationen, vil vores opmærksomhed konstant blive fanget af Jesu person, når vi beskæftiger os med de vigtigste anliggender for Reformationen. Når alt kommer til alt, er sloganet »Af nåde alene« en henvisning til den nåde, som Gud viser os ene og alene gennem det, som hans søn Jesus udførte. Når vi siger, at vi frelses »Ved tro alene«, taler vi heller ikke i al

almindelighed om tro på en hvilken som helst gud, som man kan forestille sig, men derimod helt specifikt om den tro, der stoler på Jesus. Og når vi understreger emnet »Skriften alene«, gør vi det med tanke på Jesu ord: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5,39).

Jeg er meget beæret over, at nærværende bog udgives på dansk i et reformatorisk jubilæumsår og bringer hermed min tak til forlaget. I anledning af jubilæet er der indarbejdet en del Luther-salmer, som tydeligt har Jesus i centrum. Det er mit privilegium i denne bog at formidle det samme evangelium til læserne, som Thomas Kingo formidlede til mig, da jeg var barn. Og selv om jeg ikke taler dansk, er det mig en ære at forkynde mit budskab på dansk gennem min oversætter! Jeg ønsker at udtrykke min store værdsættelse af den fornemme indsats, som er udført af pastor Vagn Lyrstrand, som også har forsynet bogen med Luther-salmer og værdifulde noter. Jeg ønsker at udtrykke min store påskønnelse af ham og hans hustru, Lis, som har læst korrektur på arbejdet og oversat en af mine salmer samt bidraget med en katekismus-salme.

Jeg ønsker også at udtrykke min dybe værdsættelse af de tusindvis af præster, som daglig tjener med det, som Guds folk har brug for ved at bringe dem hans ord, og af de utallige lægfolk, der tager imod Guds ord med glæde og gennem deres liv er vidner om det sandhedens ord, som Helligånden har nedlagt i deres hjerter. Først og sidst takker jeg min himmelske Fader for det privilegium, som det er at forkynde hans dyrebare evangelium for dem, der læser denne bog. Det er min bøn for dig, kære læser, at du vil erfare den trøst, som alene evangeliet kan give, når du læser og forstår, at Guds

søn blev kød, levede, døde og opstod igen, for at du skulle leve med ham i al evighed. Må Jesus være centrum i din tro og i dit liv.

For den læser, som ønsker en præcis, bibelsk og tidløs forklaring af de grundlæggende sandheder i kristendommen, er Den lille Katekismus af Martin Luther vedføjet som et tillæg, der – i det mindste kortfattet – kan besvare de spørgsmål, jeg ikke har behandlet.

Daniel Preus

4. juli, 2017

JESUS I CENTRUM

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed (Joh 1,14).

Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, han som er og som var og som kommer, den Almægtige (Åb 1,8).

I ordene fra Johannesevangeliet og Johannes' Åbenbaring beskriver Jesus sig selv som den eneste sande Gud, der kom til jorden for at frelse sit folk. I Joh 1,14 siger Jesus, at han »tabernaklede« iblandt os (det græske ord for »at tage bolig« er ordet for at slå et telt op). Han er den Gud, som bor på jorden i det menneskelige telt, som kaldes »kød«. I Johannes' Åbenbaring henviser Jesus til sig selv med de samme ord, som Gud bruger til at beskrive sig selv over for Esajas (Es 41,4). Derfor er Jesus den evige, som altid har været og altid vil være. Med disse ord forkynder Jesus, at hele den Guds åbenbaring, som er givet os i De hellige Skrifter, er givet, for at vi kan kende ham.

Jesus bruger det første og det sidste bogstav i det græske alfabet (Alfa og Omega) til at beskrive sig selv. Dermed tilkendegiver Je-

sus, at Guds ord vidner om ham fra Første Mosebog til Johannes' Åbenbaring, fra Bibelens første til sidste bogstav. Til nogle, der vil dræbe ham, siger Jesus: »I ransager Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5,39). Han mener ikke dermed, at Det Gamle Testamente indeholder en eller to passager, som henviser til ham; men han hævder, at hele Det Gamle Testamente handler om ham. Apostlen Johannes meddeler i evangeliet, at »dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn« (Joh 20,31). Dette gælder da ikke blot hans evangelium, men Den hellige Skrift i sin helhed. Bibelen taler også om skabelse, synd, Israels historie, Jesu undergerninger og meget mere af værdi for en kristen; men til syvende og sidst blev Skrifterne til, for at syndige mennesker kunne lære deres frelser at kende. Denne enkle sandhed, at Skrifterne åbenbarer Jesus Kristus, Frelseren, må fremhæves, særligt når pluralismen (som holder alle synspunkter for sande, også selv om de modsiger hinanden) sår tvivl om forestillingen om og muligheden af en sandhed, og derfor også anfægter relevansen af en hvilken som helst religion, der hævder at åbenbare sandheden. Vi lever også i en tid, hvor store skarer ikke længere ved, hvad kristendom er. Vi lever i en nation, som giver frihed til at forkynde evangeliet, men mange tv-prædikanter frister os til at anse den kristne tro for et sæt regler for en god opførelse, der behager Gud. Men hvis ikke kristendommen defineres som noget andet end de øvrige verdensreligioner, er det ikke overraskende, at mennesker i stort tal forlader den, særligt i De forenede Stater. Ganske vist er vores livsførelse i en vis forstand et hovedemne i Bibelen og kristendommen. Men det indebærer ikke, at vi er i stand

til at behage Gud med vores livsførelse. Tværtimod åbenbarer alt det, vi lærer i Bibelen om vores livsførelse, at vi aldrig hverken kan eller vil leve op til det, som Guds lov kræver af os. Vi kommer alle til kort. Som apostlen Paulus siger: »Alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud« (Rom 3,23). Sådan var det, før det første afsnit i Bibelen blev skrevet; og sådan er det endnu i dag. Vi bryder alle sammen Guds lov og fortjener hans vrede. Kong David skriver: »Gud ser fra himlen ned over menneskene for at se, om der er en forstandig, én, der søger Gud. De er alle faldet fra [...] ingen gør godt, ikke en eneste« (Sl 53,3-4).

*Skrifterne blev til, for at syndige
mennesker skulle kende deres Frelser.*

Som svar på dette tragiske budskab om vores manglende evne til at behage Gud åbenbarer han sin kærlighed til os i sin søn. Dette budskab er kristendommens bankende hjerte. Alt hvad Bibelen lærer, vedrører Jesus, som er dens pulserende centrum, verdens frelser. Vi er alle syndige og bryder hver dag Guds bud og fortjener derfor intet andet end Guds straf for, hvad vi tænker, siger og gør. Men kristendommen forkynder, at Gud elskede denne verdens mennesker så højt, at han ikke ville straffe os for vores syndige tanker, ord og gerninger. I stedet sendte Gud Fader sin søn for at gøre, hvad syndige mennesker ikke kunne. Guds søn blev menneske, født af Jomfru Maria og levede hele sit liv på jorden, sådan at han kunne frelse syndige mennesker og bringe

dem tilbage til deres himmelske Fader. Som vores stedfortræder holdt Jesus loven fuldkomment i vores sted. Alligevel blev han straffet for verdens synder, da han tog vores skyld på sig og led den død, som vi havde fortjent for det onde, vi havde gjort. Gud tilgiver os på grund af Jesu liv, død og opstandelse og lover evigt liv i Himlen som gave til enhver, som tror på hans søn.

Dette stærke budskab om frelse i Kristus er de gode nyheder, som Skrifterne bringer os. For århundreder siden skrev Johann Gerhard¹, en luthersk præst og teolog, at hvert ord i Bibelen bør læses, som var det trykt med Jesu eget blod. Gud sørgede for, at hvert enkelt ord i Skriften blev skrevet med dette ene formål: at vise os hans søn, vores frelser. Ved at vise os Jesus fører Gud os til tro på ham, og med troen følger liv.

Denne bog er da først og fremmest en bog om Jesus. Han er hjertet, det afgørende centrum i den kristne tro og syndige menneskers eneste håb, vores håb. Vi synger om dette håb med ordene i Martin Luthers smukke julesalme:

Fra Himlen højt kom budskab her
med nyt til alle fjern og nær,
godt budskab os nu føres til,
derom vi evig sjunge vil.

1 Johann Gerhard, 1582-1637. Superintendent (en efter-reformatorisk betegnelse for en biskop) og fra 1616 til sin død teologisk professor i Jena i Tyskland. Skrev et berømt dogmatisk værk »Loci Theologici« i 29 bind og regnes som den lutherske ortodoksis »normalteolog«.

Et barn er født af Adams køn,
af jomfruen Maria skøn,
en Davids søn så god og fin,
han vil og være glæden din.

Vor Gud og Herre Krist er fød,
han vil befri jer fra al nød,
han er al verdens frelsermand
og løser jer af syndens band.²

2 Martin Luther, »Fra Himlen højt kom budskab her« i: *Den Danske Salmebog* (DDS) nr. 95 (København: Det kgl. Vajsenhus, 2003). Vers 2-3 er dog her i samsvar med nærværende bogs amerikanske forlæg gengivet efter den mere autentiske oversættelse ved Jakob Knudsen i romanen *Martin Luther. Fortælling* (København: Gyldendalske Boghandel, 1919).

JESU LILLE LAM JEG ER

En af de første sange, jeg husker at have lært som barn, er »Jesu lille lam jeg er«. Dens henvisning til trygge græsgange og fredfyldte vande, får og hyrder appellerede til min unge fantasi. Så velkomment for en lille dreng, der sad i en lille kirke, mens vinteren i det nordlige Minnesota kastede sin kulde ud over landskabet. Sangen skildrer en hyrdes omsorg for sin hjord, men den forkynder samtidig en langt større kærlighed og omsorg, nemlig den kærlighed og omsorg, som Jesus har over for hver enkelt af os. Selv som barn forstod jeg, at Jesu kærlighed var helt anderledes end den kærlighed, som jeg forventede af min familie og mine venner. Sangen knytter Jesu kærlighed til hans væsen. Jesus leder mig, sørger for mig, elsker mig og kalder på mig som min gode hyrde. Jeg kan være glad som hans lille lam på grund af alt det, han har gjort for mig i sit fuldkomne liv og i sin død. Og som sangen slutter med henvisning til mit livs afslutning: »op til himlens lyse sale på sin skulder han mig bær'.«³

3 Jf. »I Am Jesus' Little Lamb« i: *Lutheran Worship*. (St.Louis: Concordia, 1982).

Hvilket storslået budskab. I dag jager mennesker af sted i en hæsblesende søgen efter en eller anden åndelighed; de leder efter en Gud, de ikke kender. Men i »Jesu lille lam jeg er« synger vi, at Jesus, vores gode hyrde, har fundet os. Han er den Gud, der sørger for os på jorden, i sit Ord og i sin kirke, mens vi lever vores liv som kristne. Mennesker har brug for at være elsket. Og denne sang siger til os, at Jesus virkelig elsker os og sørger for os. Den fineste kærlighed kommer fra Jesus og hans offer for os på korset. Han tjente os på jorden, da han døde for alle verdens synder, også dine og mine synder. Jesus betalte for hver eneste synd, da han hang på korset. Derfor er Jesus vores gode hyrde. Det er kirkens opgave at forkynde dette vidunderlige budskab til hele verden. Budskabet begynder med ordet og sakramenterne i vore menigheder. Derfra flytter budskabet om Jesu kærlighed og om, hvad han har gjort for os, med ind i vores familieliv, hvor vi elsker hinanden som mødre og fædre, sønner og døtre, og hvilket kald Gud end har givet os. Endelig går Jesu kærlighed og det herlige budskab om Frelseren med ud i samfundet, i verden, gennem din præst og gennem Guds familie.

Hvordan nåede det trøstefulde budskab om Jesus og hans frelsende gerning til dig? Det kom til os alle gennem Guds hellige ord, da vi lærte, at Jesus er den Gud, der blev menneske for at frelse os. Men nogle siger, at Bibelen ikke er tydelig eller ikke virkelig Guds ord. Nogle påstår, at den blot indeholder tanker af mennesker, som spekulerede over, hvordan Gud må være. Men det er ikke, hvad profeterne og apostlene vidner om i Skriften.

Vor tids spørgsmål

»Har Gud virkelig sagt?« (1 Mos 3,1). Med dette spørgsmål fristede Satan Adam og Eva til at tvivle på Guds ord og drage dets sandhed i tvivl. Og bliver Gud, som er alle tings skaber, og hans ord draget i tvivl, hvor kan man da finde noget som helst sandt? Adam og Eva faldt for Satans fristelse. Siden deres fald har menneskeheden været skeptisk, altid spekuleret, altid tvivlet og konstant sat spørgsmålstejn ved, om der er nogen religiøs sandhed. Det er vores syndige natur. Vores evne til at undersøge og udforske er blevet ødelagt af synd og vendt imod dens giver og skaber.

Vor tid håner tanken om sandhed.

Tænk blot på den tid, vi lever i. Vores tidsalder håner begrebet sandhed. Ideen om, at visse udsagn er absolut rigtige og andre falske, har aldrig været mere upopulær. Pontius Pilatus' kyniske spørgsmål »Hvad er sandhed?« (Joh 18,38) ser ud til at være vor tids motto. De fleste siger: »Du har din tro; jeg har min. Du har din sandhed, jeg har min. Lad os holde fred, og vi kan begge være glade.« Vi lever i en tid med massiv indvandring og udvandring og udveksling af information. I tillæg til denne opsplittning af traditionelle værdier og definitioner af rigtigt og forkert har denne sammenblanding af kulturer, racer, mennesker og ideer

bragt utrolige velsignelser og anledninger til at dele Kristus med vore medmennesker.

Det er ironisk, at netop i dag, hvor endegyldig sandhed nærmest benægtes overalt, hungrer mennesker stadig efter den. Men man tror, at sandheden er uopnåelig, og derfor lider man og lever et utilfredsstillende, uopfyldt og bekymret liv i søgen efter et fast ståsted i kaos. Vi bliver alle desorienterede og usikre, når vi bombarderes af venner, bekendte, forretningsforbindelser, institutioner og organisationer med budskaber, som forvirrer, ophidser og skræmmer. Vi lever i en tid med uvished og usikkerhed om så mange ting. Mange af os savner en vejledning på vores rejse gennem livet uden kompas og ledestjerne. Vi lytter til blandede budskaber fra familiemedlemmer, venner, politikere og samfundsledere, forretningsfolk og undervisere. End ikke forkyn- dere og teologer kan afgøre, hvem der har ret, og hvem der tager fejl. Vi bliver kyniske og endnu mere krigeriske over for dem, som vil prakke os en »sandhed« på.

Men Gud er ingen kyniker. Han er ingen kosmisk skakspiller. Gud har sørget for at fjerne enhver usikkerhed, vi måtte have angående vores forhold til ham, vores frelse og alt det åndelige. Gud sendte sin søn – sandheden i menneskeligt kød – for at give os sandheden (Joh 14,6). Hvad Skriften fortæller os om Jesus Kristus, og hvad Jesus Kristus selv fortæller os i Skriften, er sandt (Joh 17,17). Det kan vi stole på. Vi kan sætte vores liv og sjæl ind på det. Jesus siger: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8,31-32). En af Jesu disciple, Peter, skriver om det budskab, han prædikede for kirken: »Det var ikke udspekulerede fabler,

vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herres Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt« (2 Pet 1,16). Blot fire vers senere understreger Peter denne pointe: »Først skal I gøre jer klart, at ingen selvbestaltet kan tyde nogen profeti i Skriften; for ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud« (2 Pet 1,20-21).

*Guds ord tilfredsstiller vores længsel
og behov for sandhed.*

Når det gælder vores forhold til Gud og vores evige frelse, har vi ikke råd til at leve i uvished. Som præst i en menighed og på mine rejser har jeg ofte spurgt mennesker, om de tror, at de kommer i Himlen. Og utallige gange har jeg hørt svaret: »Det ved jeg ikke. Det håber jeg.« Hver gang jeg hører det svar, synker hjertet i livet på mig. Det er absurd at tænke sig, at vi tolererer en sådan usikkerhed angående livets vigtigste spørgsmål. Ville vi gøre det på noget andet område i livet? Hvis for eksempel nogen spurgte, om din kone vil komme hjem fra sin forretningsrejse, ville du da svare: »Jeg ved det ikke. Jeg håber det?« Eller hvis nogen spurgte dig, om du ville få din løn i denne måned, ville du så svare: »Det ved jeg ikke. Men det håber jeg da?« Eller hvis nogen spurgte, om dit barn ville komme hjem med bussen, ville du da svare: »Det ved jeg ikke. Jeg håber det?« Endnu mere trist er det, hvis man giver svaret »håber-det« på spørgsmålene, om Gud elsker dig,

eller om Jesus frelser dig. Hvor fjern er ikke en sådan usikkerhed fra apostlenes tro! Paulus siger: »Jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 8,38-39).

Vi behøver ikke at leve i uvished om, hvad der er sandt om Gud og vores tro på ham. Gud giver os ikke sandhed, bare for at vi kan tro det rigtige. Gud giver os ikke sandhed, bare for at vi kan vide, at vi har ret, og at dem, vi er uenige med, har uret. Gud giver os ikke sandhed, blot for at vi kan vinde en diskussion. Jesus, Guds søn, påtog sig ikke menneskeligt kød og blev en af os, blot for at vi kan vide, hvad der er sandt. Johannes siger i sit evangelium, at da Jesus kom til verden, var han fuld af nåde og sandhed (Joh 1,14). Jesus kommer med sandheden for nådens skyld, det vil sige for Guds ufortjente barmhjertigheds skyld.

Jesu sande nåde dækker enhver synd.

Det er vigtigt at vide, at Jesus er Guds søn. Men kender og tror vi ham ikke som Guds søn, der er kommet for at tilgive, er det intet værd. Det er vigtigt, at vi ved og tror, at Jesus døde på korset; men hans død vil ikke nytte os noget, hvis vi ikke ved, at Jesus døde på korset for vores synder, og at hans død erhvervede vores tilgivelse, så vi kan leve evigt sammen med ham og alle dem, der tilhører ham. Det er vigtigt, at vi ved, at Jesus opstod fra de

døde, men det er meget vigtigere, at vi ved, at han opstod fra de døde for os, sådan at vi også en dag vil opstå og arve et evigt rige.

Sandhed uden nåde vil ikke hjælpe os. Moses kom med sandheden. Moses kom med loven, og hvert ord i den var sandt. Men loven viste blot mennesker deres synder, deres svagheder, deres fejl og deres mangel på kærlighed til den Gud, som gav loven. Loven viser os intet andet. Guds lov siger: »Dræb ikke! Bedriv ikke utugt! Begær ikke! Vær ikke ulydig mod dine forældre! Sværg ikke! Misbrug ikke Guds navn! Forsøm ikke at tilbede ham, bede til ham, takke og ære ham ved enhver given lejlighed!« Men ikke en eneste af os kan klare blot et øjeblik at spejle os i Guds lov. Forestil dig, at dine dybeste, mørkeste synder blev afsløret søndag morgen for hele menigheden. Du ville storme bort i rædsel over skammen. Guds lov piller alting af os. Tages Guds lov alvorligt, gør den os til skamme, så vi må vende os bort i frygt. Den udstiller os som det, vi er: syndere. Og alt det, vi ser i Guds lov, som gør os forlegne, gør os til skamme og bange – det er sandt.

Men sandheden hjælper os ikke nødvendigvis. Vi har brug for sandhed, som kommer med nåde; og det er den sandhed, Jesus, Frelseren, kommer med. Den sande nåde, som Jesus giver, dækker al synd. Hvilke synder har du begået? Hvilke skamfulde gerninger gemmer din fortid? Hvilken skyld piner dig i den døds mørke nat? Gud tilgiver dem alle. Han vasker dig ren. Som Johannes Døber råbte: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd « (Joh 1,29). Dette budskab om sandhed med nåde, dette budskab fra Jesus, Frelseren, er Skriftens centrum og hjertet i den kristne tro. Det er også hjertet i den lutherske kirkes bekendelse. Jesus er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, Den gode hyrde, som søger

det fortabte får og leder sin hjord til de trygge græsgange og de fredfyldte vande. Hele Skriften og hele den kristne tro kommer kun i centrum dér, hvor det hele handler om Jesus – Jesus, den menneskeblevne Guds søn, som kom for at bringe nåde med liv til alle dem, der tror på ham.